

Simo Mraović

KAD UMREM BIT ĆU GLAVNI GRAD U TVOJEM SRCU

(pjesme izabrala Ana Horvat)

Ljerka Žingerlin: KRAJ UNATOČ SVEMU

Simo Mraović / KAD UMREM BIT ĆU GLAVNI GRAD U TVOJEM SRCU

HRVATSKA LJUBAVNA LIRIKA u izboru Ane Horvat

nakladnik
VERGL

za nakladnika
Zvonko Novosel

urednica
Ana Horvat

2009.

Simo Mraović

KAD UMREM BIT ĆU GLAVNI GRAD U TVOJEM SRCU

(pjesme izabrala Ana Horvat)

Ljerka Žingerlin: KRAJ UNATOČ SVEMU

Sada te trebam.
Dugo sam ti sam.
Prolazi me jeza.
Stradah od tolikog čekanja.

Kad dobiješ šamar postat ćeš bijela.
Crveni čaj i ljekoviti osmijesi.
Mirišu na vrevu.
Poletjet ćemo iz vode.

Ako večeras usneš sama.
Sanjat ćeš ljubav.
Nećeš joj znati ime.

Ukradeš li moje srce u snu.
Vrući kamen.
Na kojem me dinstaš.
S puno ljutine.

Vino će pobjeći
u drugi grad
i prelići se preko rubova.

Danas sam nježan
Poljubit ću te u kosu,
kao dragulj. Poslijepodne
kada svane proljeće na univerzitetu,
napustit ćemo ovaj grad,
nećemo više ići vikendom
dvadesetak kilometara južnije,
tada smo se utopili
u luđačkim zagrljajima
prirodne sunčeve svjetlosti.

Više te neću nazivati,
više ti neću pisati.
zamislit ćemo kako možemo
jedno s drugim
razgovarati istovremeno
kad god zaželimo.

Onda si otišla daleko.
znao sam, vratit ćeš se,
čekao sam te 300 000 000 000 godina,
kada sam te napokon zaboravio,
vratila si se, sada te
ne mogu prepoznati,
nažalost.

Ti si nestala
ali vrijeme
ne postoji
zato te sanjam.

Tetoviraš
u šaputavu pregibu
podivljala đavla
usnama te divlje guta.

I uvećava požudu.
Na tvojim kopcima.
Gdje se nestvarni.
Utapaju u tebi.

Poslije kad pojedeš jabuku
kakvu zaželiš
zaspješ zarobljena
navojem jezika.

Obala koja se širi
do koje plovimo u vatri
sapeti tajnim otrovom
pretvara se u mjesečinu.

Pišem tajno.
Pismo koje čitaš.
Bereš kao kupine.
Bilo koji trn te voli.

Neobično si zavodljiva
s tim velikim zubima
kao cigle strše
iz osamljenog zida.

Vani je mrak, govoriš
ulice su ovdje duge
treba trinaest godina
da bi se s jednog kraja
došlo na drugi,
a onda opet sve isto.

Otprati me u korito
nježno šapuće rijeka,
čekam te cijeli život

Nose nas obalama,
zavodljive laži
žubori mjesec.

Bojim se tvojeg pogleda,
otkriva tajne koje me progone,
ali sakriven sam
ne možeš me naći.
Ovaj grad je smrt.
Njegovi će te snovi
pretvoriti u pjesmu.
Kad se probudiš,
zavoljet ćeš ulice
kojima te tražih.
Čekat ćeš u veži,
dok ne prestane pljusak,
ili ćeš hrabro ići k cilju,
bez kišobrana.
Kad postaneš mokra
vratit ćeš se u stan.
Zauvijek ćeš se izgubiti,
ako te ipak nađem
bit će to vječnost
koja nema ime.
Zato sam spokojan,
ako umrem
bit ću glavni grad
u tvojem srcu.

Moja žena spava u dnevnoj sobi
umorna je i malo prehladena
ona je moja i ja sam njen
to je ljubav
na prvi pogled sve je jednostavno
onda se ona budi
procvjeta na krevetu
kad uđem u sobu
sve miriše po cvijeću
taj vrt to si ti kažem joj
sjedni na krevet i pomiluj me
obavijena sam velom tajne
znam kažem milujem i vidim
šafrane visibabe ljubičice šumarice
tratinčice jaglace i drvo života
popni se na drvo života
vidjet ćeš što je s druge strane
tamo je smrt kažem
nije odgovori ona
tamo je život.

Kad postaneš moj san
trave procvjetaju
vjetar šušti kroz lišće
dragulji svjetlucaju u tebi.
Kad postaneš moj san
postaneš tajna misli,
ni kopija nije nalik tebi
ni slovo a, ni slovo z.

Kad postaneš moj san,
nemaš krila ni nebo,
nemaš repa ni šumu,
ni jedno od drugog.

Kad postaneš moj san
sama lutaš gradom
osjećaš vjetar koji zebe,
kad postaneš moj san.

Kad postaneš moj san,
trave procvjetaju,
vjetar šušti kroz lišće,
dragulji svjetlucaju u tebi.

Jasno vam je, dragi građani, da ne mogu.
Pisati o seksanju.
Jer mi je srce slomljeno.
Ne tajim da bih volio nešto kresnuti.
Neku bundevicu ili ovčicu.
Ali toliko sam poginuo.
Prilikom ove ljubavne nesreće.
Da mi se više uopće ne diže.
Čak ni ujutro.
Kad se cijelom svijetu diže.
Tako dok patim.
Sve je to povezano.
Srce i duša.
I iako su mi mnoge rekle.
Da nemam ni jedno ni drugo.
Ispada da sam ipak ljudski stvor.
Imam i srce i dušu.
Ali nemam više ono.

Dok sam kuhao punjene paprike.
Razmišljao sam o tvojoj puti.
Tvoje pregibe od svježeg povrća.
Mirisao bih i ljubio do smrti.
Maštao sam kako u sjeni stabla.
Tek jedan tračak sunca.
Klizi niz tvoja leda.
I pješćane tragove.
Na nožnim prstima.
Ubija me pomisao da me varaš na moru.
Zato o tebi mislim samo lijepo.
Osim ako me netko ne probudi.
Dodirom iz ovih maštarija o tebi.
Nikada neću dignuti pogled.
Otvoriti oči.
I napraviti novi korak.
Ostat ću ovako zalijepljen nad loncem.
U kojem se kuhaju punjene paprike.

Zrcališ gola ogledalo.
Brišeš leda i vrtiš jezik.
Pitaš tko je najljepši na svijetu.
Ogledalo tiho kaže ti.
Spajaš tople usne s odrazom.
Pomisliš to sam ja.
Ne brineš nije te strah.
Dodiruješ grudi usne.
Pupak i bokove.

Vraćaš se nježnim prstima.
Kružiš oko oka.
Slatke crne mačke.

To si ti to je vrijeme.
Osjećaš nemir i žudnju.
Mošus iz svetih kostiju.
Dižeš nogu na kadu.

Jezikom dodiruješ ogledalo.
Bestidno se sladiš.
Jednom rukom upravljaš vibratorom.
Drugú si naslonila na stroj za veš.

Puštaš glas ptice.
Vjetra što čupa stabla.
Rijeke što se valja preko doline.
Onda zatvoriš oči.

Cijeli dan ponavljam tvoje zadnje riječi:
Od grada od mora od mjeseca.
Boli me glava čujemo se neki drugi dan.

Idem u kino gledati jebeni američki film.
Priznajem nema gore zabave.

Širi se miris kamilice u to kino.
Iz tog jebenog američkog filma.
Sa in glumcima u a produkciji.
S finim specijalnim efektima.
Sjajnom rasvjetom.
Dobrom usranom režijom.
I naravno bez seksa.

Liježeš umorna u mrak.
U daljini tutnje topovi.

Sklapaš oči prije sna.
Kad se sunce zabije u ljubičasti oblak.
Zaspeš na boku.
Otkad se vratila noć.
Bijeli mraz mrsi srebrnasto srce.
Kad se rodiš na zemlji.
Bit ćeš blažena i nijema.
Reći ćeš, evo udaljenost.
Kao otisak prsta.
Sve govori.
Samo tajnu o sebi ne.

pružio sam ti ruku, u tom trenutku
nisi ništa osjećala prema meni,
rekla si neka se sagnem i podignem
grumen zemlje, neka nekog zamolim
za bilo što iskupiti se, iskupiti,
što li, više ne mogu sjediti uz tebe,
ustajem nekako naglo i odlazim,
spuštam se niz najdužu ulicu,
ima i dužih, ne pratiš me pogledom,
ne plačeš, možda nisi ni tužna, sve je
u našim glavama bistrije no prije pet
minuta, prilaziš bliže zidu u svojoj
sobi, stavljaš ruku na zid, prisanjaš
i čelo, netko ti zvoni na vrata, ipak,
ti ne otvaraš, bit ćeš sama, sve dok
ne pokreneš vrijeme.

ti si jedina bijela djevojka,
slušam kapanje tvoje kose
kako se pretvara
u nešto što je sada jako blizu
dalekoj udaljenosti.
poginuo sam u ruskom rječniku
vjerujem, i ti si vrebala priliku
ali ne znaš rusku ćirilicu.
slađe od tih hjeroglifa
samo je suho grožđe, tepala si,
grickala si zobene i kukuruzne
pahuljice tim law punim jedrima.
jedri prema cilju, gledamo ga na tv
zajedno, kao kraljevski par.
onda sam ti pružio svjetlost
napravljenju od neočekivanog telegrama,
možda previše finog pijeska, upitah,
no, napokon
slobodno plačeš, jecaš, iako
za takvo što prošlog tjedna
nisi imala vremena.
nekako sam se skupio u ramenima
odjedanput mi je postalo neugodno,
uvijek, kad mi je neugodno
skupim ramena, kao krila
kao kondor

Nju uopće ne zanimaju.
Svjetske teme.
Svjetska sranja.
Svjetske laži.
Iako me ne voli više
Sjedi na balkonu.
Puši cigaretu.
Pije kavu.
I čita moje pjesme.
I pita se.
Da li sam ikad voljela tog čovjeka.
Osim toga.
Ako je istina da me toliko voli.
Gdje su te ljubavne pjesme.
Koje je napisao o meni.
Nema ih.
Eto.
Zatvorila je knjigu.
Sunce je ljubi po licu;
A ona je ispuhala dim.
Popila gutljaj kave..
I uzela modni magazin.

Ja sam onaj koji te čuva danju.
Onaj koji te traži noću.
Koji sjaji u mraku.
Ja sam onaj koji ti pravi prsten.
Jedva sam našao pravu kovinu.
A već sam kovao za tebe prsten.
Iz metala kojeg iskopah u spilji.
Kalup sam zalio u krug.

U kalupu taj prsten od zlata.
U kalupu taj prsten od srebra.
U kalupu taj prsten od vode.
U kalupu taj prsten od zraka.
Toliko je mnogo obećavao.
Rekao je pleši oko mene.
Tuci me malim čekićima.
Pjevaj od jutra do mraka.

Danili smo i noćili zajedno.
I kada se mjesec opet napunio.
I kada je sunce najjače zasjalo.
Krenuli smo na put.

I donio sam ti taj prsten.
Koji sjaji u mraku.
Koji sanja po danu.
Koji te čuva noću.

Bilješka o pjesniku

Simo Mraović

Pjesnik, pripovjedač i prevoditelj. Rođen 1966. u Kutini – umro 2008. u Zagrebu.

Na *Filozofskom fakultetu* u Zagrebu studirao je ruski jezik i književnost, te kroatistiku. Radio je kao urednik, novinar i književni performer.

Njegova djela prevedena su na slovenski, poljski, mađarski, talijanski i njemački jezik.

Objavljena pjesnička djela

Rimljanima nedostaje milosti, Osijek, 1990.,
Na zemlji sjena, Zagreb, 1994.,
Sezona otrova, Zagreb, 1996.,
Između usana, Zagreb, 1997.,
Laku noć Garbo, Zagreb, 2001.,
Gmud, Zagreb, 2004. i
Nula Nula, Zagreb, 2006.

Kazalo

*** (Sada te trebam...)	7
*** (Danas sam nježan...)	8
*** (Ti si nestala...)	9
*** (Neobično si zavodljiva...)	10
*** (Bojim se tvog pogleda...)	11
*** (Moja žena spava u dnevnoj sobi...)	12
*** (Kad postaneš moj san...)	13
*** (Jasno vam je, dragi građani,...)	14
*** (Dok sam kuhao punjene paprike...)	15
*** (Zrcališ gola ogledalo...)	16
*** (Cijeli dan ponavljam tvoje zadnje riječi...)	17
*** (Pružio sam ti ruku...)	18
*** (Ti si jedina bijela djevojka...)	19
*** (Nju uopće ne zanimaju....)	20
*** (Ja sam onaj koji te čuva danju...)	21
Bilješka o pjesniku	22

Simo Mraović
KADA UMREM BIT ĆU GLAVNI GRAD U
TVOJEM SRCU

(pjesme izabrala Ana Horvat)

www.pjesnici-ane-horvat.net
HRVATSKA LJUBAVNA LIRIKA

nakladnik

VERGL d.o.o.
Zagreb, Trpimirova 7

za nakladnika

Zvonko Novosel

urednica

Ana Horvat

vinjeta

Ljerka Žingerlin

tehnički urednik

Aleksandar Dragosavljević

korektura

Asja Petrović

e-mail

anahorvat16@gmail.com

copyright ©

Ana Horvat i Ljerka Žingerlin

At Forvat
in Poetry

